

...κινητοποιούνται οι μαθητές. Δεν αρνούμαι ότι υπάρχουν προβλήματα στην εκπαίδευση, το αντίθετο. Αλλά ποιος πιστεύει ότι τα όποια προβλήματα μπορούν να λυθούν πεντέμισι εβδομάδες προ των εκλογών;

1) Οι εκπαιδευτικοί, οι αδιόριστοι, οι γονείς και οι μαθητές δικαιούνται να έχουν όσα παράπονα θέλουν από την κυβέρνηση, από τον Σημίτη και από τον Αρσένη. Είναι αναφαίρετο δικαίωμά τους! Σε τι χρειάζονται, όμως, οι κινητοποιήσεις; Σε πεντέμισι εβδομάδες θα προσέλθουν στις κάλπες και εκεί μπορούν κυρίαρχα και τελεσίδικα να μοιράσουν μορφές και επαίνους. Να ψηφίσουν όποιους γουστάρουν και να μαυρίσουν τους άλλους. Να κρίνουν και να αποφασίσουν.

2) Μπορούν ακόμη να περιμένουν τη νέα κυβέρνηση και να εκθέσουν από την αρχή τα προβλήματά τους. Να εξηγήσουν πού αδικούνται και τι πρέπει να διορθωθεί. Τι μπορεί να τους κάνει μια κυβέρνηση πεντέμισι εβδομάδες πριν από τις εκλογές; Και γιατί τώρα και όχι σε πεντέμισι εβδομάδες; Τρεις εξηγήσεις περνούν από το μυαλό μου.

Εξήγηση πρώτη: Ουδόλως τους νοιάζει η εκπαίδευση και τα προβλήματά της. Θέλουν απλώς να υπενθυμίσουν στους ψηφοφόρους ότι υπάρχουν προβλήματα στην εκπαίδευση για τα οποία συγκρούονται με την κυβέρνηση που δεν τα λύνει. Με άλλα λόγια, προεκλογικό αγώνα κάνουν και αυτοί, αλλά διά των κινητοποιήσεων. Άλλος χορεύει με τους Πομάκους και άλλος φωνάζει για την Παιδεία!

Εξήγηση δεύτερη: Ουδόλως τους νοιάζει η εκπαίδευση και τα προβλήματά της. Ξέρουν ότι έρχονται εκλογές και φοβούνται ότι αυτοί θα μαυρίσουν μεν εκείνους που δεν γουστάρουν, αλλά θα τους υπερψηφίσουν όλοι οι υπόλοιποι. Και ότι η χρόνια αντίθεσή τους με μια πολιτική θα επιλυθεί προς όφελος της πολιτικής. Είναι η λογική της μειοψηφίας που εκδικείται την πλειοψηφία, επειδή είναι πλειοψηφία.

Εξήγηση τρίτη: Ουδόλως τους νοιάζει κτλ. Φωνάζουν επειδή σκέπτονται ότι, τώρα που έρχονται εκλογές, μπορεί η κυβέρνηση να αποδειχθεί πιο ευάλωτη σε πιέσεις, να τους κάνει το χατίρι και να δώσει αυτά που ζητούν ή κάτι απ' αυτά που ζητούν. Βάλε, δηλαδή, τώρα που γυρίζει!

Δεν μπορώ να πω ποια από τις τρεις εξηγήσεις είναι η πιο βάσιμη. Σκέπτομαι, όμως, ότι μια κοινωνική αναταραχή, παραμονές εκλογών, έχει διπλό νόημα.

Πρώτον, δεν είναι αποτελεσματική. Καμία κυβέρνηση δεν δεσμεύεται πριν από τις κάλπες, αλλά και αν δεσμευθεί, οι δεσμεύσεις της δεν δεσμεύουν σε τίποτε την κυβέρνηση που θα βγει από τις κάλπες, ακόμη και αν είναι η ίδια. Στις εκλογές, βλέπετε, το καθοριστικό γεγονός είναι οι εκλογές. Ούτε το πριν ούτε το μετά.

Δεύτερον, δεν σέβεται τις εκλογές. Όταν η δημοκρατία προσέρχεται να επιτελέσει τη νομιμοποιητική πράξη που την ορίζει ως δημοκρατία, όλα τα άλλα που παρεμβάλλονται είναι από περπτά ως ασεβή.

Και ακριβώς επειδή πιστεύω ότι οι διαμαρτυρόμενοι δεν είναι ούτε κορόιδα ούτε ασεβείς, καταλήγω να υποψιάζομαι ότι από τις εξηγήσεις που έδωσα, μάλλον η τρίτη θα ισχύει. Βάλε τώρα που γυρίζει, και ό,τι βγει!

Σε τι χρειάζονται, όμως, οι

κινητοποιήσεις;

Σε πεντέμισι

εβδομάδες

θα προσέλθουν

στις κάλπες και

εκεί μπορούν

κυρίαρχα και

τελεσίδικα να

μοιράσουν μορφές

και επαίνους

3) ΕΙΤΕ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ
ΘΑ ΚΑΝΕΙ
Ο ΣΟΥ ΤΑΥΤΟ
ΕΙΤΕ

Γιατί τώρα
η αίσθηση
υπάρχει;

3)